

**ความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมของประชาชน
ในหมู่บ้านเมืองเอก ตำบลหลักหก อำเภอเมือง จังหวัดพทุมธานี
Fear of Crime among People in Muang-Ake, Lak-Hok,
Muang, Pathumthani**

กิตติศักดิ์ เจริมสิทธิประเสริฐ^{*}, จอมเดช ตรีเมฆ^{**} และ อารณีย์ วิวัฒน์ภรณ์^{***}

Kittisak Jermsittiparsert, Jomdet Trimek and Aranee Vivatthanaporn

บทคัดย่อ

เพื่อเป็นพื้นฐานในการทำความเข้าใจ และสร้างข้อเสนอแนะสำหรับการแก้ไขปัญหาความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมของประชาชนในหมู่บ้านเมืองเอก ตำบลหลักหก อำเภอเมือง จังหวัดพทุมธานี การวิจัยครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรม และความแตกต่างของระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมของประชาชนในหมู่บ้านเมืองเอก รวมถึงความคิดเห็นต่อความรุนแรงของปัญหาอาชญากรรม ตลอดจนสาเหตุของปัญหาดังกล่าวในหมู่บ้านเมืองเอก ด้วยวิธีการวิจัยเชิงปริมาณ โดยอาศัยแบบสอบถามเก็บรวบรวมข้อมูลจากตัวอย่างจำนวน 400 ตัวอย่าง

^{*} อาจารย์ วิทยาลัยบริหารรัฐกิจและรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต และ เลขาธิการ สมาคมรัฐศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์; Email: kittisak.j@rsu.ac.th

^{**} อาจารย์ วิทยาลัยบริหารรัฐกิจและรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต; Email: jomdet@rsu.ac.th

^{***} รองคณบดีฝ่ายบริหาร วิทยาลัยบริหารรัฐกิจและรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต; Email: aranee.v@gmail.com

วารสารรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์
ปีที่ 3 เล่มที่ 1 (ม.ค.-มิ.ย. 2557)

ผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา ไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมกับตนเองและคนในครอบครัวภายในหมู่บ้านเมืองเอก แต่รับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมกับคนอื่นภายในหมู่บ้านเมืองเอก 1-2 ครั้ง และมีภาพรวมระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกอยู่ในระดับมาก โดยมีความคิดเห็นว่าในอนาคตจะถูกข่มขืนหรือกระทำชำเราในหมู่บ้านเมืองเอกมากที่สุด

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก พบว่า เพศ ประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก และการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกแตกต่างกัน ทำให้มีระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ทั้งนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความเห็นว่า การลักทรัพย์ เป็นปัญหาอาชญากรรมที่มีความรุนแรงมากที่สุดในหมู่บ้านเมืองเอก และมีความคิดเห็นว่าสาเหตุสำคัญของปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกน่าจะเกิดจากการมีสถานเริงรมย์ มากที่สุด

คำสำคัญ: ความหวาดกลัวต่ออาชญากรรม, เพศ, หมู่บ้านเมืองเอก

Abstract

This article provides the basic idea to understand and create the recommendation to solve the fear of crime among people in Muang-Ake, Lak Hok, Muang, Pathumthani. This research has the objectives to study the level of crime fear and the difference of the crime fear level of the people living in Muang-Ake including the opinions to the crime

violence along with the cause of the crime problem in the village by utilizing the quantitative methods with the questionnaire of 400 samples.

The result found that over the past year, most of the samples did not have the crime experiences for both their family members and themselves in the village, but they acknowledge that the crime happened to other villagers 1-2 times. Also, their overall level of crime fear is at the high level and the fear of the rape and sexual harassment in the village is at the highest level of fear.

The comparison analysis of the crime fear in Muang-Ake shows that the sex, related-crime experiences, and the acknowledgement of crime problem are different making the levels of crime fear in the village are statistically different at the 0.01 level of significance.

Furthermore, most questionnaire respondents commented that the robbery is the highest violent crime in the village and the most important cause of these crimes will come from the entertainment places.

Key Word: Fear of Crime, Sex, Muang-Ake

บทนำ

การวิจัยเกี่ยวกับ “ความหวาดกลัวต่ออาชญากรรม” (Fear of Crime) ถือเป็นประเด็นสำคัญหนึ่งที่แวดวงวิชาการระหว่างประเทศด้านอาชญาวิทยากำลังให้ความสนใจ นับตั้งแต่การปรากฏครั้งแรกๆ บนสิ่งพิมพ์ในสหรัฐอเมริกา เพื่ออธิบายปฏิกิริยา

วารสารรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์

ปีที่ 3 เล่มที่ 1 (ม.ค.-มิ.ย. 2557)

ของสาธารณะต่ออาชญากรรม ในฐานะความกังวลของพลเมืองเกี่ยวกับความยุ่งเหยิงของเมือง ช่วงคริสต์ทศวรรษที่ 1930 (Bačanović and Jovanova, 2012: 479) กระทั่ง คณะกรรมการด้านการบังคับใช้กฎหมายและการบริหารงานยุติธรรมของประธานาธิบดี (President's Commission on Law Enforcement and Administration of Justice, 1967 cited in Warr, 2000: 452) แนะนำ “อันตรายอย่างยิ่งของผลกระทบจากอาชญากรรมอุกฉกรรจ์คือความหวาดกลัว ความหวาดกลัวซึ่งมีอาจดูแคลน” ส่งผลให้การศึกษาเกี่ยวกับอาชญากรรมขยายพรหมแดนออกไปจากการมุ่งความสนใจเฉพาะผู้ที่ตกเป็นเหยื่อโดยตรง สู่ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อโดยอ้อม กล่าวคือเกิดความหวาดกลัวด้วย

แม้พัฒนาการด้านการวิจัยเรื่องดังกล่าวในแวดวงวิชาการยุโรป จะเป็นไปอย่างไม่เข้มข้นนักเมื่อเทียบกับสหรัฐอเมริกา อันที่จริง แทบไม่เป็นเป็นที่รู้จักเลยก่อนคริสต์ทศวรรษที่ 1960 กรณีของสหราชอาณาจักร การสำรวจอย่างเป็นทางการเกี่ยวกับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรม เริ่มขึ้นเมื่อ พ.ศ.2525 และอีกทศวรรษให้หลังในกรณีของสาธารณรัฐสโลวีเนีย (Bačanović and Jovanova, 2012: 480) ทว่านับตั้งแต่ปลายคริสต์ทศวรรษที่ 1960 การศึกษาเกี่ยวกับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมก็ก้าวขึ้นมามีบทบาทสำคัญ (Lee, 1999: 227) ทั้งในหมู่นักอาชญาวิทยาและนักวิจัยทางสังคมศาสตร์อื่นๆ (Lee, 2001: 467) ถึงขนาดเกิดการถกเถียงหรือแม้แต่ไปไกลจนกลายเป็นข้อเสนอ ว่าความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมนั้นอาจเป็นปัญหาในการดำเนินชีวิตประจำวันยิ่งไปกว่าตัวอาชญากรรมเสียแล้วในปัจจุบัน (Warr, 1984; Bennett, 1990; Hale, 1992, 1996; Ewald, 2000; Beckett & Sasson, 2004)

คณะงานยุติธรรมและความปลอดภัย มหาวิทยาลัยมาริบอร์ ประเทศสโลวีเนีย ตอกย้ำให้เห็นว่าประเด็นดังกล่าวยังคงความสำคัญ แม้ในห้วงปลายคริสต์ทศวรรษที่ 2010 ต่อเนื่องต้นคริสต์ทศวรรษที่ 2020 (Meško and Fields, 2012: 381) ด้วยการจัดพิมพ์ วารสารงานยุติธรรมและความปลอดภัย ฉบับพิเศษ ภายใต้หัวข้อ “ความ

หวาดกลัวต่ออาชญากรรมในเมืองหลวงของยุโรปตะวันออกเฉียงใต้” เมื่อ พ.ศ.2555 เพื่อเป็น (อีกหนึ่ง) จุดเริ่มต้นที่ดีต่อการปรับปรุงเครื่องชี้วัดความหวาดกลัวต่ออาชญากรรม ซึ่งอย่างน้อยที่สุด ตามความเห็นของบรรณธิการรับเชิญทั้ง 4 ท่าน ยังมีความไม่ชัดเจนอยู่มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเป็นการวัดข้ามวัฒนธรรม ให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น (Meško, Kury, Bren and Vošnjak, 2012: 386)

สำหรับประเทศไทย มีเพียง กองวิจัยและพัฒนา สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2539) คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง (พิพัฒน์ ชุ่มมณีกุล, 2543) และคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (มนต์ชัย นิธิง, 2548) ที่พยายามอธิบายถึงความรู้สึกเหล่านี้ของประชาชนโดยทั่วไป ขณะที่ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นสถาบันที่บุกเบิกการศึกษาเกี่ยวกับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรม โดยเพิ่งความสนใจไปยังกลุ่มที่ถูกเชื่อว่ามีภาวะบางหรือต้องการการดูแลเป็นพิเศษ ได้แก่ ผู้หญิง (กนกพร บุปผชาติ, 2539; Rouchanukul, 2009) ผู้ประกอบธุรกิจ (จักรเพชร เพชรพลอยนิล, 2546) ประชาชนที่พักอาศัยอยู่ในชุมชนแออัด (Wattanasin, 2003) นักท่องเที่ยว (Amormmuneepong, 2005) และ ผู้สูงอายุ (มนันยา สัมมเสถียร, 2552) ตามลำดับ

แม้ผลการสำรวจจะชี้ให้เห็นก่อนหน้ากว่าทศวรรษ ว่าประชาชนในกรุงเทพมหานครมากถึงร้อยละ 77.7 มีความรู้สึกไม่ปลอดภัยจากอาชญากรรมขณะออกนอกบ้าน (ไชยยศ เหมะรัชตะ, 2526: 425) เป็นเหตุให้เกิดการเสนอความเห็นว่ามีปัญหาอาชญากรรมถือเป็นความเร่งด่วนอันดับแรกที่จะต้องได้รับการแก้ไขก่อนปัญหาอื่นๆ ในเวลาต่อมา (สถาบันวิจัยทางสังคม, 2536: 101) กระทั่งได้รับการบรรจุไว้ใน ยุทธศาสตร์สำนักงานตำรวจแห่งชาติ พ.ศ.2555-2564 (สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจ, 2557: 4-5) รวมถึงกำหนดเป็นนโยบายด้านการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ประจำปีงบประมาณ 2557 “ให้ความสำคัญในการควบคุมและลดความรุนแรงของอาชญากรรมที่ประชาชนรู้สึกว่าเป็นภัยคุกคามต่อชีวิตและทรัพย์สิน โดย

วารสารรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์

ปีที่ 3 เล่มที่ 1 (ม.ค.-มิ.ย. 2557)

เน้นคดีเกี่ยวกับทรัพย์สินที่สาธารณณะที่กระทบกับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชน” เป็นอันดับแรก (สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจ, 2557: 10)

วัตถุประสงค์การวิจัย

ทำนองเดียวกับสถิติระดับชาติ (เดลินิวส์, 2556) หรือแม้แต่ผลการสำรวจในกรณีกรุงเทพมหานคร (สุพิศาล ภักดินฤณานถ, 2556: 2) ความเปลี่ยนแปลงอันเกิดจากการขยายตัวอย่างใหญ่ของชุมชน ก็ก่อให้เกิดความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมขึ้นท่ามกลางหมู่ผู้พักอาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก ตำบลหลักหก อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี ด้วยเช่นเดียวกัน (รังสิต, 2555: 8) การวิจัยครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรม และวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมของประชาชนในหมู่บ้านเมืองเอก รวมถึงความคิดเห็นต่อความรุนแรงของปัญหาอาชญากรรม ตลอดจนสาเหตุของปัญหาดังกล่าวในหมู่บ้านเมืองเอก เพื่อเป็นพื้นฐานในการทำความเข้าใจ และสร้างข้อเสนอแนะสำหรับการแก้ไขปัญหาข้างต้น ต่อไป

วิธีการวิจัย

ประชากรและตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ประชาชนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเมืองเอก ทั้งที่เป็นประชากรตามทะเบียนราษฎร์ จำนวน 13,360 คน และประชากรแฝงซึ่งไม่ทราบขนาดที่แน่ชัด อีกราว 40,569 คน รวมทั้งสิ้น ประมาณ 53,929 คน

ตัวอย่าง สุ่มจากประชาชนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเมืองเอก ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเป็นระบบ คำนวณจากสูตรหาขนาดตัวอย่างเมื่อไม่ทราบค่าที่แน่ชัดของประชากร (Cochran, 1977) ที่ระดับความเชื่อมั่น (Z) ร้อยละ 95 ส่วนเบี่ยงเบน

มาตรฐานของตัวอย่าง (σ) .05 และความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างที่ยอมให้เกิดขึ้นได้ (e) .07 เท่ากับ 392 คน

ทั้งนี้ ผู้วิจัยเพื่อการสูญเสียของแบบสอบถามเป็นจำนวน ร้อยละ 10 เท่ากับ 39 ชุด ดังนั้น ผู้วิจัยจึงดำเนินการเก็บแบบสอบถามจำนวน 431 ชุด แต่เลือกที่สมบูรณ์ที่สุดเพียง 400 ชุด เท่านั้น

เครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นจากแนวคิดทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กอปรกับ ดัชนีภาพลักษณ์ความหวาดกลัวต่ออาชญากรรม ที่พัฒนาขึ้นโดย May, Harden และ Kline (2008) จำแนกออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่ 1) ข้อมูลส่วนบุคคล 2) ประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก และการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก 3) ความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก และ 4) ความคิดเห็นต่อความรุนแรงและสาเหตุของปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก

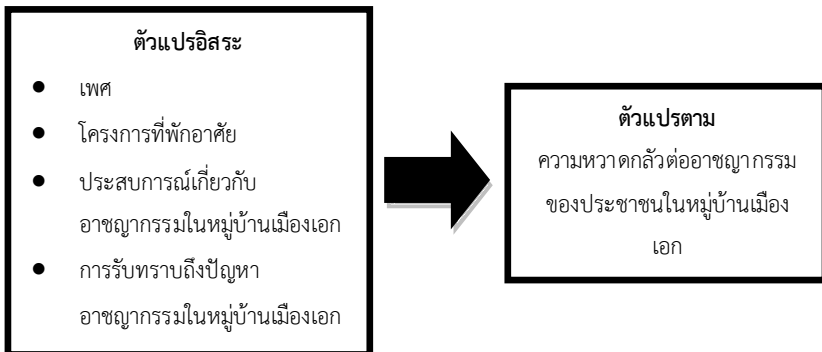
การทดสอบเครื่องมือ

การหาความเที่ยงตรง (Validity) โดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของคำถามในแต่ละข้อว่าตรงตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้หรือไม่ แล้วยนำมาแก้ไขปรับปรุง เพื่อดำเนินการหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดสอบ (Try Out) กับกลุ่มประชากรที่มีลักษณะใกล้เคียงกับตัวอย่าง จำนวน 30 คน และทำการวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นเป็นรายข้อ (Item Analysis) ด้วยวิธีการหาความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency Method) โดยใช้สูตรของ Pearson Product Moment Correlation Coefficient พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.90

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ด้วยสถิติบรรยาย ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบ สถิติที (Independent Samples t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) และทดสอบความแตกต่างรายคู่ (Multiple Comparison) ด้วยวิธีของ Tukey (1994)

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

ข้อมูลส่วนบุคคล

ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 400 คน ประกอบด้วย เพศชาย จำนวน 159 คน คิดเป็นร้อยละ 39.80 และเพศหญิง จำนวน 241 คน คิดเป็นร้อยละ 60.20 มีฐานอายุ เท่ากับ 21 ปี โดยส่วนใหญ่มีช่วงอายุระหว่าง 15-20 ปี (ร้อยละ 45.80) มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในพื้นที่ภาคกลาง (ร้อยละ 59.30) นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 63.00) การศึกษาระดับอนุปริญญาถึงปริญญาตรี (ร้อยละ 77.80) สถานภาพโสด

(ร้อยละ 83.00) ยังคงเป็นนิสิต/นักศึกษา (ร้อยละ 65.00) และมีรายได้ต่อเดือนอยู่ระหว่าง 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 50.30) โดยมีมีฐานะรายได้ต่อเดือน เท่ากับ 10,000 บาท พักอาศัยอยู่ในโครงการที่ 1 (ร้อยละ 36.80) โครงการที่ 6 (ร้อยละ 22.00) โครงการที่ 4 (ร้อยละ 19.50) และโครงการที่ 9 (ร้อยละ 10.80) มากที่สุดตามลำดับ

ประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมและการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ (ร้อยละ 88.20) ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา ไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมกับตนเองและครอบครัวภายในหมู่บ้านเมืองเอก รองลงมา คือ 1-2 ครั้ง (ร้อยละ 8.80) และ 3-5 ครั้ง 6-11 ครั้ง และตั้งแต่ 12 ครั้งขึ้นไป (ร้อยละ 1.00) ตามลำดับ

ตารางที่ 1 ประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับตนเองและครอบครัวภายในหมู่บ้านเมืองเอก

ประสบการณ์เกี่ยวกับ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อาชญากรรม		
ไม่เคยเลย	353	88.20
1-2 ครั้ง	35	8.80
3-5 ครั้ง	4	1.00
6-11 ครั้ง	4	1.00
ตั้งแต่ 12 ครั้งขึ้นไป	4	1.00
รวม	400	100.00

วารสารรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์
ปีที่ 3 เล่มที่ 1 (ม.ค.-มิ.ย. 2557)

สำหรับการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมกับผู้อื่นภายในหมู่บ้านเมืองเอก ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ รับทราบในจำนวน 1-2 ครั้ง (ร้อยละ 26.50) รองลงมา คือ 3-5 ครั้ง (ร้อยละ 23.70) และไม่เคยรับทราบเลย (ร้อยละ 23.30) ตามลำดับ

ตารางที่ 2 การรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับผู้อื่นภายในหมู่บ้านเมืองเอก

การรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่เคยเลย	93	23.30
1-2 ครั้ง	106	26.50
3-5 ครั้ง	95	23.70
6-11 ครั้ง	74	18.50
ตั้งแต่ 12 ครั้งขึ้นไป	32	8.00
รวม	400	100.00

ความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมของประชาชนในหมู่บ้านเมืองเอก

โดยภาพรวม ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 1.51$) ซึ่งความหวาดกลัวต่อการถูกข่มขืนหรือกระทำชำเรา นับเป็นปัญหาที่มีระดับความรุนแรงสูงสุด นอกจากผู้ตอบแบบสอบถามจะมีความหวาดกลัวว่าจะถูกข่มขืนหรือกระทำชำเราเมื่ออยู่ในหมู่บ้านเมืองเอก ในระดับมาก ($\bar{X} = 1.96$) แล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามยังมีความคิดเห็นว่าเป็นอนาคตจะถูกข่มขืนหรือกระทำชำเราในหมู่บ้านเมืองเอก มากที่สุด ($\bar{X} = 1.97$) ด้วยเช่นเดียวกัน แปรผกผันกับความคิดเห็นว่าอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกลดน้อยลงกว่าในอดีต

ซึ่งอยู่ในระดับเล็กน้อย ($\bar{X} = 0.84$) และความคิดเห็นที่ว่ากฎหมายที่มีอยู่ในทุกวันนี้ช่วยให้อาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกลดน้อยลง น้อยที่สุด ($\bar{X} = 0.83$)

ตารางที่ 3 ความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมของประชาชนในหมู่บ้านเมืองเอก

ความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก		\bar{X}	S.D.	ระดับ
1.	เมื่ออยู่ในหมู่บ้านเมืองเอก ท่านหวาดกลัวว่าจะถูกข่มขืนหรือกระทำชำเรา	1.96	0.95	มาก
2.	เมื่ออยู่ในหมู่บ้านเมืองเอก ท่านหวาดกลัวว่าจะถูกทำร้ายร่างกายเพื่อชิงทรัพย์	1.38	0.88	เล็กน้อย
3.	เมื่ออยู่ในหมู่บ้านเมืองเอก ท่านหวาดกลัวว่าทรัพย์สินของท่านจะถูกขโมย	1.31	0.88	เล็กน้อย
4.	เมื่ออยู่ในหมู่บ้านเมืองเอก ท่านหวาดกลัวว่าจะตกเป็นเหยื่อของมิจฉาชีพเมื่อต้องออกมานอกบ้านในยามวิกาล	1.23	0.87	เล็กน้อย
5.	เมื่ออยู่ในหมู่บ้านเมืองเอก ท่านหวาดกลัวว่าจะถูกทำร้ายจนถึงชีวิต	1.59	0.93	มาก
6.	เมื่ออยู่ในหมู่บ้านเมืองเอก ท่านหวาดกลัวว่าจะมีคนบุกเข้ามาในบ้านเมื่อท่านไม่อยู่	1.52	0.93	มาก
7.	ท่านหวาดกลัวว่าอาชญากรรมจะเกิดขึ้นกับท่านภายในหมู่บ้านเมืองเอก	1.46	0.86	เล็กน้อย
8.	ท่านหวาดกลัวว่าอาชญากรรมจะเกิดขึ้นกับครอบครัวของท่านภายในหมู่บ้านเมืองเอก	1.55	0.93	มาก
9.	ท่านหวาดกลัวว่าอาชญากรรมจะเกิดขึ้นกับคนที่พักอาศัยอยู่ภายในหมู่บ้านเมืองเอก	1.35	0.86	เล็กน้อย

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก	\bar{X}	S.D.	ระดับ
10. ท่านคิดว่ากฎหมายที่มีอยู่ในทุกวันนี้ช่วยให้ อาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกลดน้อยลง	0.83	0.73	เล็กน้อย
11. ท่านคิดว่าอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกลด น้อยลงกว่าในอดีต	0.84	0.70	เล็กน้อย
12. ท่านคิดว่าการหวาดกลัวว่าจะเกิดอาชญากรรมจะ ช่วยทำให้ชีวิตของท่านปลอดภัยขึ้นเมื่ออยู่ใน หมู่บ้านเมืองเอก	1.91	0.80	มาก
13. ที่พักของท่านในหมู่บ้านเมืองเอกมีระบบรักษา ความปลอดภัย	1.36	0.82	เล็กน้อย
14. ท่านรู้สึกว่าคุณชีวิตไม่ปลอดภัยเมื่ออยู่ในหมู่บ้านเมือง เอก	1.88	0.75	มาก
15. ท่านคิดว่าในอนาคต จะมีขโมยบุกเข้าไปขโมยของ ในที่พักของท่านในหมู่บ้านเมืองเอก	1.73	0.79	มาก
16. ท่านคิดว่าในอนาคต จะมีขโมยพยายามที่จะขโมย รถยนต์/รถจักรยานยนต์ของท่านภายในหมู่ บ้านเมืองเอก	1.55	0.86	มาก
17. ท่านคิดว่าในอนาคต จะมีโจรพยายามจะชิงทรัพย์ ท่านภายในหมู่บ้านเมืองเอก	1.52	0.79	มาก
18. ท่านคิดว่าในอนาคต ท่านจะถูกข่มขืนหรือกระทำ ชำเราภายในหมู่บ้านเมืองเอก	1.97	0.89	มาก
19. ท่านหวาดกลัวว่าในอนาคต เมื่ออยู่ในหมู่บ้านเมือง เอก ท่านกลัวว่าจะตกเป็นเหยื่อของมิจฉาชีพเมื่อ ต้องออกมานอกบ้านในยามวิกาล	1.51	0.84	มาก

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก	\bar{X}	S.D.	ระดับ
20. ท่านคิดว่าในอนาคต เมื่ออยู่ในหมู่บ้านเมืองเอก ท่านจะถูกทำร้ายจนถึงชีวิต	1.80	0.87	มาก
ภาพรวม	1.51	0.51	มาก

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก ประกอบด้วย การวิเคราะห์จำแนกตามเพศ ด้วยการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย 2 ค่า ด้วยสถิติ การวิเคราะห์จำแนกตามโครงการที่พักอาศัย ประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก และการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว และทดสอบความแตกต่างรายคู่ ด้วยวิธีของ Tukey ตามลำดับ

จำแนกตามเพศ

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก จำแนกตามเพศ พบว่า เพศชายและเพศหญิงมีระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเพศชายมีระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกมากกว่าเพศหญิง

ตารางที่ 4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก จำแนกตามเพศ

เพศ	\bar{X}	t	p-value
ชาย	1.64	4.087**	< .001
หญิง	1.42		

** p < .01

จำแนกตามโครงการที่พักอาศัย

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก จำแนกตามโครงการที่พักอาศัย พบว่า มีระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 5 การวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก จำแนกตามโครงการที่พักอาศัย

โครงการที่พักอาศัย	\bar{X}	F	p-value
1	1.55	1.382	.202
2	1.57		
3	1.63		
4	1.50		
5	1.04		
6	1.46		
7	1.38		
8	1.66		
9	1.49		

จำแนกตามประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก จำแนกตามประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก พบว่า ประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกแตกต่างกัน ทำให้มีระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 6 การวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก จำแนกตามประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก

ประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก	\bar{X}	F	p-value
ไม่เคยเลย	1.55	6.009**	< .001
1-2 ครั้ง	1.15		
3-5 ครั้ง	1.32		
6-11 ครั้ง	1.05		
ตั้งแต่ 12 ครั้งขึ้นไป	1.58		

** p < .01

ทั้งนี้ การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก จำแนกตามประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกเป็นรายคู่ พบว่า การที่ไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก มีระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกมากกว่าการมีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก 1-2 ครั้ง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ส่วนอื่นๆ พบว่า ประสพการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกต่างกัน มีระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 7 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก จำแนกตามประสพการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกเป็นรายคู่

ประสพการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก	\bar{X}	ตั้งแต่				
		ไม่เคยเลย	1-2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	6-11 ครั้ง	12 ครั้งขึ้นไป
ไม่เคยเลย	1.55	-	0.40**	0.23	0.50	-0.03
1-2 ครั้ง	1.15	-	-	-0.17	0.10	-0.43
3-5 ครั้ง	1.32	-	-	-	0.27	-0.26
6-11 ครั้ง	1.05	-	-	-	-	-0.53
ตั้งแต่ 12 ครั้งขึ้นไป	1.58	-	-	-	-	-

** p < .01

จำแนกตามการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก จำแนกตามการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก พบว่า การรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกแตกต่างกัน ทำให้มีระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 8 การวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก จำแนกตามการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก

การรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก	\bar{X}	F	p-value
ไม่เคยเลย	1.72	13.888**	<.001
1-2 ครั้ง	1.54		
3-5 ครั้ง	1.56		
6-11 ครั้ง	1.25		
ตั้งแต่ 12 ครั้งขึ้นไป	1.16		

** p < .01

ทั้งนี้ การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก จำแนกตามการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกเป็นรายคู่ พบว่า การไม่เคยรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกเลย มีระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกมากกว่าการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกตั้งแต่ 12 ครั้งขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รองลงมา คือ การไม่เคยรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกเลย กับการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก 6-11 ครั้ง การรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก 3-5 ครั้ง กับการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกตั้งแต่ 12 ครั้งขึ้นไป การรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก 1-2 ครั้ง กับการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกตั้งแต่ 12 ครั้งขึ้นไป การรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก 3-5 ครั้ง กับการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก 6-

วารสารรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์

ปีที่ 3 เล่มที่ 1 (ม.ค.-มิ.ย. 2557)

11 ครั้ง และการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก 1-2 ครั้ง กัรับการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก 6-11 ครั้ง ตามลำดับ

ขณะที่คู่อื่นๆ พบว่า การรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกต่างกัน มีระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 9 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก จำแนกตามการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกเป็นรายคู่

การรับทราบถึง ปัญหาอาชญากรรม ในหมู่บ้านเมืองเอก	\bar{X}	ไม่เคยเลย	1-2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	6-11 ครั้ง	ตั้งแต่
						12 ครั้ง ขึ้นไป
	\bar{X}	1.72	1.54	1.56	1.25	1.16
ไม่เคยเลย	1.72	-	0.18	0.16	0.47*	0.56**
1-2 ครั้ง	1.54	-	-	-0.02	0.29*	0.38**
3-5 ครั้ง	1.56	-	-	-	0.31*	0.40**
6-11 ครั้ง	1.25	-	-	-	-	0.09
ตั้งแต่ 12 ครั้งขึ้นไป	1.16	-	-	-	-	-

** p < .01

ความคิดเห็นต่อความรุนแรงและสาเหตุของปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก

การสำรวจความคิดเห็นต่อความรุนแรงของปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นว่าการลักทรัพย์ (ร้อยละ 26.50) ถือเป็นปัญหาที่มีความรุนแรงที่สุด รองลงมา คือ ทำร้ายร่างกาย (ร้อยละ 14.50) และ วิว่งราวทรัพย์ (ร้อยละ 13.80) ตามลำดับ

ตารางที่ 10 ความคิดเห็นต่อความรุนแรงของปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก

ปัญหาอาชญากรรม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชีวิต ร่างกาย และเพศ		
ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา	15	3.70
ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา	6	1.50
ทำให้ตายโดยประมาท	3	0.70
พยายามฆ่า	3	0.70
ทำร้ายร่างกาย	58	14.50
ข่มขืนกระทำชำเรา	14	3.50
ประทุษร้ายต่อทรัพย์		
ลักทรัพย์	106	26.50
วิว่งราวทรัพย์	55	13.80
ริดเอาทรัพย์	7	1.80
กรรโชกทรัพย์	18	4.50
ชิงทรัพย์	42	10.50
ปล้นทรัพย์	33	8.30
รับของโจร	-	-
ทำให้เสียทรัพย์	11	2.70

ตารางที่ 10 (ต่อ)

ปัญหาอาชญากรรม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เจ้าหน้าที่ตำรวจให้ความสนใจ		
โจรกรรมรถจักรยานยนต์	19	4.80
โจรกรรมรถยนต์	3	0.70
ลักพาเรียกค่าไถ่	-	-
ฉ้อโกง	-	-
ยักยอก	-	-
รัฐเป็นผู้เสียหาย		
อาวุธปืน	-	-
การพนัน	1	0.30
ยาเสพติด	6	1.50
การค้าประเวณี	-	-
มีและเผยแพร่วัตถุลามก	-	-
รวม	400	100.00

ทั้งนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อสาเหตุของปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก ว่าน่าจะเกิดจากการมีสถานเริงรมย์ (ร้อยละ 63.90) มากที่สุด รองลงมา คือ การมั่วสุมของวัยรุ่น (ร้อยละ 53.90) และการระบาดของยาเสพติด (ร้อยละ 53.70) ตามลำดับ

ตารางที่ 11 ความคิดเห็นต่อสาเหตุของปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก

สาเหตุของปัญหาอาชญากรรม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีสถานเริงรมย์	251	63.90
มีการค้าสุรา/เบียร์	202	51.40

ตารางที่ 11 (ต่อ)

สาเหตุของปัญหาอาชญากรรม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีป่อนการพนันโต๊ะบอล	178	45.30
มีการค้าประเวณี	45	11.50
การระบาดของยาเสพติด	211	53.70
การมั่วสุมของวัยรุ่น	212	53.90
บ้านและชุมชนหนาแน่นเกินไป	77	19.60
ปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำ	88	22.40
คนต่างถิ่นเข้ามาอยู่มากขึ้น	118	30.00
คนต่างด้าวเข้ามาอยู่มากขึ้น	93	23.70
ศีลธรรมเสื่อมทราม	107	27.20
มาตรการรักษาความปลอดภัยไม่ดี	169	43.00
เป็นชุมชนเปิด สามารถเข้า-ออกได้	132	33.60
สะดวก		

อภิปรายผลการวิจัย

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก จำแนกตามเพศ ตอกย้ำความเป็นตัวทำนายที่ดีที่สุดของความหวาดกลัวต่ออาชญากรรม (Hale, 1996) ว่าความแตกต่างทางเพศเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้ระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมมีความแตกต่างกัน สอดคล้องกับ การศึกษาของ Callanan และ Teasdale (2009) กรณี รัฐแคลิฟอร์เนีย May, Rader และ Goodrum (2010) กรณี รัฐเคนทักกี สหรัฐอเมริกา และ Meško, Šifrer และ Vošnjak (2012) กรณี สาธารณรัฐสโลวีเนีย รวมถึงผลการวิจัยอีกเป็นจำนวนมากในอดีต โดยที่ผลการวิจัยดังกล่าวมักพบว่าเพศหญิงมีระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมมากกว่าเพศ

วารสารรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์

ปีที่ 3 เล่มที่ 1 (ม.ค.-มิ.ย. 2557)

ชาย (LaGrange and Ferraro, 1989; Bilsky and Wetzels, 1997; Mesch, 2000; Pantazis, 2000; Chadee, Austen and Ditton, 2007) ในอัตราส่วน 2-3 เท่าตัว (Hilinski, 2009: 84-85; Özascilar, 2013: 269) แม้ระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมของเพศหญิงดังกล่าวมักสูงกว่าโอกาสที่เธอจะตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมเหล่านั้นจริงๆ ก็ตาม (Warr, 1984, 1985; Ferraro, 1995, 1996)

แนวคิด “ความย้อนแย้งว่าด้วยความหวาดกลัวการตกเป็นเหยื่อ” (Fear-Victimization Paradox) อธิบายปรากฏการณ์ทำนองนี้ไว้ว่า ดูเหมือนส่วนใหญ่ของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมคือเพศชาย (Callanan and Teasdale, 2009: 361) มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่เป็นเพศหญิง แต่เพศหญิงกลับมักมีระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมที่สูงกว่า (Rountree, 1998 cited in Alvi, Schwartz, DeKeseredy and Maume, 2001: 639; McCrea, Shyy, Western and Stimson, 2005: 9) Vukadin และ Golub (2012: 440) ขยายความเกี่ยวกับมูลเหตุแห่งความย้อนแย้งนี้ว่า เนื่องจากเพศหญิงมีศักยภาพในการปกป้องตนเองที่ต่ำกว่าเมื่อเผชิญหน้ากับอาชญากรรม ทั้งนี้ แม้ความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมสำหรับส่วนมากของเพศหญิงมักจำกัดความหมายเพียงความหวาดกลัวต่อการถูกข่มขืน (Warr, 1984: 700) แต่ท้ายที่สุดมันมีแนวโน้มที่จะส่งผลให้ระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมอื่นของเธอสูงขึ้นตามด้วย (Hilinski, 2009: 85; May, Rader and Goodrum, 2010: 160)

ในทางตรงกันข้าม ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก จำแนกตามเพศ เผยให้เห็นอีกว่าในกรณีนี้ เพศชายกลับมีระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมมากกว่าเพศหญิง ซึ่งเมื่อนำไปพิจารณาประกอบกับผลการสำรวจประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับตนเองและครอบครัวภายในหมู่บ้านเมืองเอก ที่ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา เกือบร้อยละ 90 ไม่เคยมีประสบการณ์เลย ทำนองเดียวกันกับการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมที่เกิดกับผู้อื่นภายในหมู่บ้านเมืองเอก ที่ราว 1 ใน 4 ไม่เคยรับทราบเลย และอีกราวกึ่งหนึ่งเคย

รับทราบอยู่ในห้วงแค่ 1-5 ครั้ง ซึ่งให้เห็นถึงความจำกัดอย่างยิ่งในเชิงประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมของผู้ตอบแบบสอบถาม

อย่างไรก็ดี แม้ผลการสำรวจความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมของประชาชนในหมู่บ้านเมืองเอก ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามกว่าร้อยละ 60 เป็นเพศหญิง จะยืนยันถึงความหวาดกลัวว่าจะถูกข่มขืนหรือกระทำชำเรา กระทั่งคิดไปว่าในอนาคตจะถูกข่มขืนหรือกระทำชำเราภายในหมู่บ้านเมืองเอก มีมากที่สุด ทว่า ความคิดเห็นต่อความรุนแรงของปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก เกือบร้อยละ 70 กลับยืนยันความรู้ของเขาเหล่านั้นเกี่ยวกับการประทุษร้ายต่อทรัพย์ อันเป็นประสบการณ์ซึ่ง May, Rader และ Goodrum (2010: 173) วิเคราะห์แล้วว่าเป็นตัวทำนายที่ดีที่สุดสำหรับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมของเพศชาย ขณะที่ความคิดเห็นต่อความรุนแรงของปัญหาการข่มขืนหรือกระทำชำเรา อันเป็นแกนกลางความหวาดกลัวต่ออาชญากรรม รวมถึงเป็นอาชญากรรมเพียงไม่กี่ประเภทที่เพศหญิงมีความเสี่ยงมากกว่าเพศชาย (Hilinski, 2009: 85) มีเพียงร้อยละ 3.5 เท่านั้น

สำหรับการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก จำแนกตามโครงการที่พักอาศัย พบว่า มีระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก ไม่แตกต่างกัน ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ O'Mahony และ Quinn (1999) กรณีชุมชนทางตอนเหนือของประเทศไอร์แลนด์ ขณะที่การจำแนกตามประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม (ประสบการณ์ทางตรง) และการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรม (ประสบการณ์ทางอ้อม) ในหมู่บ้านเมืองเอก พบว่า ทำให้มีระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ พบว่า แตกต่างกันบ้าง และไม่แตกต่างกันบ้างนั้น สอดคล้องกับการศึกษาของ May, Rader และ Goodrum (2010) กรณี รัฐเคนทักกี สหรัฐอเมริกา

ข้อเสนอแนะ

ในฐานะที่ความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่ง เหนือสิ่งอื่นใด คือได้รับการยอมรับในระดับนานาชาติว่าควรเป็นความรับผิดชอบโดยตรงของตำรวจในการทำให้ลดลง (Cordner, 2010: ix) ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งนี้ จึงมุ่งเน้นไปที่ยุทธวิธีในการจัดการกับความรู้สึกดังกล่าวให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม โดยแยกจากการควบคุมอาชญากรรมแบบดั้งเดิม เนื่องจากค่อนข้างแน่ชัดแล้วว่า มิได้เป็นปัจจัยที่จะส่งผลให้ความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมลดลงตามแต่อย่างใด (O'Mahony and Quinn, 1999: 231) ผลจากการวิจัยครั้งนี้ นัยหนึ่ง สะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของการสำรวจความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมของประชาชนในระดับที่ต่ำกว่าชาติ เนื่องจาก สามารถให้รายละเอียดที่อาจมีความแตกต่างกันในชุมชน เป็นข้อมูลสำหรับเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติงานให้ตรงตามความต้องการของผู้รับบริการมากที่สุด การส่งเสริมให้เกิดการสำรวจความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมในระดับชุมชน (Community Crime Survey) จึงเป็นข้อเสนอประการสำคัญซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสมควรนำไปพิจารณาและดำเนินการอย่างเป็นรูปธรรม ต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กนกพร บุปผชาติ. 2539. **ความหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้หญิง**. วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยมหาบัณฑิต (สังคมวิทยา), มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- กองวิจัยและพัฒนา สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. 2539. **ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชน**. กรุงเทพมหานคร: กองวิจัยและพัฒนาสำนักงานตำรวจแห่งชาติ.

จักรเพชร เพชรพลอยนิล. 2546. **ความหวาดระแวงภัยอาชญากรรมของผู้ประกอบธุรกิจใจในเขตกรุงเทพมหานคร**. กรุงเทพมหานคร: คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ไชยยศ เหมะรัชตะ. 2526. **ปัญหาสังคมที่มีต่อความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของชาวกรุงเทพมหานคร**. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เดลินิวส์. 2556. “อตุลย์” ลุยขับเคี่ยวยุทธจักรสีกาก็ปี 56 ตั้งเป้าพัฒนาเป็นตำรวจมืออาชีพ. สืบค้นเมื่อ 4 กรกฎาคม 2557, จาก m.dailynews.co.th/Article.do?contentId=35865.

พิพัฒน์ ชุ่มมณีกุล. 2543. **ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชน**. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์), มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

มนต์ชัย นีซัง. 2548. **การกระจายทางพื้นที่และทางสังคมของความกลัวต่ออาชญากรรมของประชาชน: กรณีศึกษาพื้นที่รับผิดชอบของสถานีตำรวจภูธร อำเภอเมืองชลบุรี**. วิทยานิพนธ์ วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (ภูมิศาสตร์), มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

มนันยา สัมมเสถียร. 2552. **ความรู้สึกลัวหวาดกลัวต่ออาชญากรรมของผู้สูงอายุในเขตเทศบาลนครปฐม**. สารนิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต(การบริหารงานยุติธรรม), มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

รังสิต. 2555. **เทศบาลหลักหกโบายินติบุคคล เมืองเอกปวนอยู่เหนืออำนาจดูแล**. สืบค้นเมื่อ 4 กรกฎาคม 2557, จาก www2.rsu.ac.th/files/Showcase/newspaper-magazine-pocketbook/RSU_News_64.pdf.

ศูนย์พัฒนาข้อมูลกระบวนการยุติธรรม. 2557. **จำนวนคดีที่ได้รับแจ้งเปรียบเทียบกับ การจับกุม**. ค้นเมื่อ 4 กรกฎาคม 2557 จาก www.oja.go.th/sites/cjs/Lists/Statistics_Justice_Detail01/Attachments/4ตารางที่1%2001%20จำนวนคดีที่ได้รับแจ้งเปรียบเทียบกับ การจับกุม.xls.

วารสารรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์

ปีที่ 3 เล่มที่ 1 (ม.ค.-มิ.ย. 2557)

สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจ. 2557. **แผนปฏิบัติการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ**

ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2557. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานยุทธศาสตร์
ตำรวจ.

สุพิศาล ภักดีสินธุนาถ. 2556. **แนวทางการปฏิบัติงานตามหลักการและทฤษฎีตำรวจ
สมัยใหม่.** นนทบุรี: กรีนแอปเปิ้ล.

Alvi, S., Schwartz, M., DeKeseredy, W. & Maume, M. 2001. “.Women's
Fear of Crime in Canadian Public Housing.” **Violence against
Women** 7 (6): 638-661.

Amornmuneepong, E. 2005. **Fear of Crime and Expectation of Foreign
Tourists toward Tourist Police.** Master of Arts Thesis in
Criminology, Criminal Justice, Mahidol University.

Baćanović, O & Jovanova, N. 2012. “Fear of Crime among Inhabitants of
Skopje.” **VARSTVOSLOVJE, Journal of Criminal Justice and
Security** 14 (4): 478-500.

Beckett, K. & Sasson, T. 2004. **The Politics of Injustice: Crime and
Punishment in America.** Thousand Oaks: Sage.

Bennett, T. 1990. “Tackling Fear of Crime.” **Home Office Research
Bulletin** 31 (28): 14-19.

Bilsky, W. & Wetzels, P. 1997. “On The Relationship between Criminal
Victimization and Fear of Crime.” **Psychology, Crime & Law** 3 (4):
309-318.

Callanan, V. & Teasdale, B. 2009. “An Exploration of Gender Differences
in Measurement of Fear of Crime.” **Feminist Criminology** 4 (4):
359-376.

- Chadee, D., Austen, L. & Ditton, J. 2007. "The Relationship between Likelihood and Fear of Criminal Victimization: Evaluating Risk Sensitivity as a Mediating Concept." **British Journal of Criminology** 47 (1): 133-153.
- Cochran, W. 1977. **Sampling Techniques**. 3rd ed. New York: John Wiley & Sons.
- Cordner, G. 2010. **Reducing Fear of Crime: Strategies for Police**. Washington D.C.: U.S. Department of Justice.
- Ewald, U. 2000. "Criminal Victimization and Social Adaptation in Modernity." in T. Hope and R. Sparks (eds.). **Crime, Risk and Insecurity**. London: Routledge, pp. 197-219.
- Ferraro, K. 1995. **Crime: Interpreting Victimization**. Albany: State University of New York Press.
- _____. 1996. "Women's Fear of Victimization: Shadow of Sexual Assault." **Social Forces** 75: 667-690.
- Hale, C. 1992. **Fear of Crime: A Review Of The Literature: Report Prepared for the Metropolitan Police Service Working Party on Fear of Crime**. Canterbury: University of Kent.
- _____. 1996. "Fear of Crime: A Review of the Literature." **International Review of Victimology** 4 (2): 79-150.
- Hilinski, C. 2009. "Fear of Crime among College Students: A Test of the Shadow of Sexual Assault Hypothesis." **American Journal of Criminal Justice** 34: 84-102.
- LaGrange, R. & Ferraro, K. 1989. "Assessing Age and Gender Differences in Perceived Risk and Fear of Crime." **Criminology** 27 (4): 697-720.

วารสารรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์
ปีที่ 3 เล่มที่ 1 (ม.ค.-มิ.ย. 2557)

- Lee, M. 1999. "The Fear of Crime and Self-Governance: Towards a Genealogy." **The Australian and New Zealand Journal of Criminology** 32 (3): 227-246.
- _____. 2001. "The Genesis of 'Fear of Crime'." **Theoretical Criminology** 5 (4): 467-485.
- May, D., Harden, P. & Kline, L. 2008. **Criminal Victimization Experiences, Fear of Crime, Perceptions of Risk, and Opinion of Criminal Justice Agents among a Sample of Kentucky Residents**. Kentucky: Kentucky Justice & Public Safety Cabinet.
- May, D., Rader, N. & Goodrum, S. 2010. "A Gendered Assessment of the "Threat of Victimization": Examining Gender Differences in Fear of Crime, Perceived Risk, Avoidance, and Defensive Behaviors." **Criminal Justice Review** 35 (2): 159-182.
- McCrea, R., Shyy, T., Western, J. & Stimson, R. 2005. "Fear of Crime in Brisbane: Individual, Social and Neighbourhood Factors in Perspective." **Journal of Sociology** 41 (1): 7-27.
- Mesch, G. 2000. "Perceptions of Risk, Lifestyle Activities, and Fear of Crime." **Deviant Behavior** 21 (1): 47-62.
- Meško, G. & Fields, C. 2012. "Editorial." **VARSTVOSLOVJE, Journal of Criminal Justice and Security** 14 (4) 381.
- Meško, G., Kury, H., Bren, M. & Vošnjak, L. 2012. "Introduction to the Special Issue Fear of Crime in the Capitals of South Eastern Europe." **VARSTVOSLOVJE, Journal of Criminal Justice and Security** 14 (4) 385-390.

- Meško, G., Šifrer, J & Vošnjak, L. 2012. “Strah Pred Kriminaliteto V Mestnih in Vaških Okoljih V Sloveniji.” **VARSTVOSLOVJE, Journal of Criminal Justice and Security** 14 (4) 259-276.
- O’Mahony, D. & Quinn, K. 1999. “Fear of Crime and Locale: The Impact of Community Related Factors upon Fear of Crime.” **International Review of Victimology** 6: 231-251.
- Özascilar, M. 2013. “Predicting Fear of Crime: A Test of the Shadow of Sexual Assault Hypothesis.” **International Review of Victimology** 19 (3): 269-284.
- Pantazis, C. 2000. “‘Fear of Crime’, Vulnerability and Poverty: Evidence from the British Crime Survey.” **British Journal of Criminology** 40 (3): 414-436.
- Rouchanukul, T. 2009. **Factors Affecting Fear of Crime among Women in Bangkoknoi District, Bangkok Metropolis**. Master of Arts Thesis in Criminology, Criminal Justice, Mahidol University.
- Tukey, J. 1994. **The Collected Works of John W. Tukey**. Vol. 8 Multiple Comparisons: 1948-1983. New York: Chapman and Hall.
- Warr, M. 1984. Fear of Victimization: Why are Women and the Elderly more Afraid?.” **Social Science Quarterly** 65 (3): 681-702.
- _____. 1985. “Fear of Rape among Urban Women.” **Social Problems** 32: 238-250.
- _____. 2000. “Fear of Crime in the United States: Avenues for Research and Policy.” in R. Kaminski and N. Vigne. (eds.). **Measurement and Analysis of Crime and Justice**. Washington D.C.: U.S. Department of Justice, pp. 451-489.

วารสารรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์

ปีที่ 3 เล่มที่ 1 (ม.ค.-มิ.ย. 2557)

Wattannasin, K. 2003. **Fear of Crime among People in Klong Toey Slum.** Doctor of Philosophy Thesis in Criminology, Justice Administration and Society, Mahidol University.